

д-р Вл. Христов стана последователно извънреден и редовен професор в Политехниката, член-кореспондент и академик в Българската академия на науките.

През 1947 г. доц. Д. Димов се премести в софийския ветеринарно-медицински факултет и там четеше лекции по анатомия, хистология и ембриология на студентите по зоотехника. След няколко години бе удостоен с научното звание професор. По онова време нашите връзки почти се прекъснаха, само от време на време се виждахме в книжарницата за съветска литература на "Руски" и "Раковски".

Димитър Димов бе член на общоуниверситетската партийна организация в Пловдив, в която отначало членуваха двадесетина души /хабилитирани преподаватели, асистенти, служители/. Не знаех кога е приет за член на БКП, но знаех, че е преминал от политическия кръг "Звено". Според мене Д. Димов имаше прогресивни разбирания, материалистически светоглед. Културен преподавател и добросъвестен учен, надарен с богат интелект и фина душевност, той се отличаваше с прекрасно възпитание и своего рода благородство.

Още преди войната /1939г./ четох книгата му "Поручик Бенц" и някои разкази /от малък се интересувах живо от художествената литература/. Неговите ранни творби предвещаваха изгряването на нова звезда на нашия литературен небосклон. Романът "Тютюн" отначало не се прие добре от някои критици, дори в хумористичния в. "Стършел" бяха поместени язвителни бележки по повод на някои несполучливи бележки. Въпреки това романът "Тютюн" се наложи. В това отношение много допренесе хубавата рецензия във в. "Работническо дело".

От всички литературни творби на Д. Димов най-харесвам "Осъдени души". Това е роман, написан със замах на голям европейски писател. Далеч съм от мисълта да подценявам значимостта на "Тютюн", преведен на много чужди езици, на недовършения, но напечатан в сп. "Пламък" роман и т.н. Тепърва предстои цялостно критично изучаване на художественото /и научното!/ наследство, оставено от Д. Димов.

Майстор на художественото слово, Д. Димов е един от крупните писатели в социалистическата ни Родина. Славата му се носи не само у нас, но и в чужбина. Неговите творби, особено "Осъдени души" и "Тютюн" са златен принос в съкровищницата на българската литература.

София, 18 окт. 1973 г.